Portar-se bé

Per DavidG el dv., 25/05/2018 - 10:31

Quan jo feia la primària a l'escola, vam aprendre, de manera inconscient, que "portar-se bé" significava no dir res, creuar els braços i restar quiet. Si ens portàvem bé, aconseguíem l'estima del o de la mestra, amb algun punt positiu per a l'avaluació final. Recordo també que a alguns companys de classe els era molt difícil "portar-se bé".

Associar la passivitat a l'actitud adequada en qualsevol comunicació, fa pensar que sols un dels dos interlocutors té la veritat. Si així fos, sols caldria adoptar una actitud silent, quieta i receptiva per acollir el que el savi té i l'ignorant no té.

A la pregària, de vegades cerquem també "portar-nos bé" davant Déu a l'estil de la vella escola. Anhelem la mirada favorable de Déu sobre nosaltres i creiem que la millor manera és un exercici de disciplina que ens faci no dir res, creuar els braços i romandre expectant per a millor acollir la gràcia.

Però la gràcia ja ens ha estat donada i l'Esperit Sant ja és dins nostre fent-nos barbotejar paraules cap al Pare. Déu no ens vol passius. Si la pregària és un diàleg amorós entre Déu i jo, no puc fer el "bon minyó" que molesti poc per no interrompre, amb les extremitats plegades o repetint frases sense sentit per a mi.

Déu ha renunciat a posseir una cosa que tu sí tens: la teva llibertat. I Ell està esperant que enriqueixis amb ella la relació que entreteixiu tots dos. El Regne és seu, però imprescindible la teva aportació: el teu estil, el teu gest, la teva preferència, la teva aproximació, el teu ritme, el teu llenguatge, la teva psicomotricitat, la teva mirada, les teves ferides...

Per això, si a mitja pregària et ve la pregunta "ho estaré fent bé?", deixa-la de banda per una altra que digui alguna cosa així com: "Senyor, em faig entendre prou?"